

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 34.

23de august 1891.

17de aarg.

Vikinger paa rov ved Spaniens kyster.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt debkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebornes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

69 c.

Hvor var den ældste søn, da broderen kom hjem? Vidste han noget om, hvad der var hændt? Hvorledes fik han vide det? Hvad syntes han om, at faderen havde gjort gæstebud for den hjemkomne broder? Hvorfor blev han vred? Hvad sagde han til faderen? Syntes han, faderen havde handlet ret mod ham? Hvad svarede faderen?

Hvem vil Jesus betegne med den ældste søn?

Svar: Derved vil han betegne farisæerne, som knurrede over, at han omgiktes toldere og syndere. Havde da farisæerne aldrig overtraadt Guds bud? Svar: Jo, ganske vist; men de mente om sig selv, at de var retfærdige. Hvad er det, Jesus vil vise dem, idet han fortæller om den ældre broder? Svar: At deres knurren kom deraf, at de ikke havde kjærlighed. Men kan man holde Guds bud uden at have kjærlighed? Hvad vil frelseren altsaa vise dem med hensyn til den retfærdighed, som de mente, de havde? Kunde Gud have nogen glæde af dem, som de var? Hvorledes alene kan Gud saa glæde af os? Svar: Naar han kan saa frelse os fra den aandelige død til det aandelige liv og engang gjøre os evig salige.

Hvem er det tabte faar et billede paa? Og hvem menes med det menneske, som har mistet det? Hvad gjør hyrden, naar han har mistet et faar? Gaar da Jesus ogsaa efter de mennesker, som er tomme bort fra ham? Hvorved er det, han kalder paa dem? Hvad vil frelseren lægge os paa hjerte, naar han siger, at hyrden søger efter det tabte faar? Svar: Den, som søger, han vil gjerne finde, og han gjør sig umag for at finde. Vil da Jesus gjerne finde os? Gjør han sig umag for at finde os? Kommer et forvildet faar straks til hyrden, naar det hører hans røst? Svar: Nei, det flygter heller og kommer længere bort fra faarestien. Kommer et menneske, som farer vild, straks til Jesus, naar han kalder paa det? Hvorlænge styr det fra ham? (Se den forlorne søn.)

Finder da hyrden aldrig det faar, han søger? Hvad gjør han, naar han har fundet det? Hvorhen vil Jesus bringe sine tabte faar? Glæder han sig ogsaa, naar han faar bringe en vildfarende synder tilbage? Hvad siger han derom i denne lignelse? Hvem mener han her med de 99 retfærdige, som ikke trænger omvendelse? Trænger ikke farisæerne omvendelse? Svar: Jo, men saalænge de holder sig selv for retfærdige, mener de, at de ikke trænger den, og vil derfor heller ikke omvende sig.

Lille Lotte, som ikke fik være med at lege.

Lille Lottes mor var død. Hendes far var naturligtvis sorgfuld og bedrøvet, og selv hendes brors glade latter forstummede. All glæde syntes ligesom forsvunden af huset.

Men saa kom atter vaaren, lærterne begyndte at synge sine triller, og den klare sol sendte sine varme straalere ind gjennem vinduet, træerne smykkedes paany med sine grønne blade, og blomster bedækkede marken i tusendvis. Da begyndte atter den livlige guds øine at lyse som i fordums tid, og man kunde igjen se ham springe glad omkring med sine legekamater.

Faderen havde ikke saa let for at glemme; men han vilde saa gjerne, at hans børn skulde være lykkelige, og glædede sig derfor over, at idetmindste Hans syntes at have gjenvundet sin gamle munterhed. At stille med Lotte fik han desværre altfor liden tid til; han havde saameget at gjøre, og naar han kom hjem fra sit arbejde, var han som regel altfor træt. Heller ikke Hans hjalp stort til at adspredde sin søster; han kjædede sig, naar han maatte lege med hende, og hun paa sin side var ræd for hans viltre kamater.

Følgen heraf var, at Lotte næsten hele dagen var overladt til sine egne drømmerier og stadig mere og mere savnede sin kjære mor. En lykke vilde det have været, om

hun idetmindste havde vedblevet med at hjælpe til i huset; men hun havde selv mistet lyften dertil, og tanten forstod heller ikke at bestjæftige hende; hun mente, at den døvstumme pige alligevel ikke kunde gjøre stor nytte.

Saaledes gik sommeren, træernes blade begyndte atter at visne og hvirvlede afsted med den kolde høstvind. Vinteren kom tidlig, allerede i november var mark og eng bedækket med dyb sne; under dombjeldeslang kjørte slæde efter slæde gennem gaderne, og børnene havde faaet frem sine skøiter og prøvede isen.

Ogsaa Lotte vilde gjerne have været ude sammen med de andre børn; men hun eiede ingen veninder. Hvem havde lyst til at være sammen med den døvstumme pige! Blot Hans engang imellem havde villet tage hende med! Tidligere, dengang moderen levede, havde han ofte trukket hende med paa kjælke. Skulde hun ikke kunne faa ham til det nu ogsaa? Hun gik ud og fandt frem sin kjælke; hun satte sig paa den for at prøve. Hvor morsomt det skulde være at blive trukket afsted! Da hendes mor levede, var det ogsaa saa morsomt inde; men nu følte hun sig saa alene.

Hun drog et sut, idet hun atter gik ind og satte sig ved vinduet, før at vente paa sin bror. Eftermiddagsstolen maatte for længe siden være sluttet; men Hans var endnu ikke kommen tilbage, og det varede idag ogsaa mere end almindelig længe, før faderen kom hjem fra kontoret. Hendes tante var gaaet ud i byen for at gjøre indkjøb; naar hun var færdig dermed, skulde hun siden ind til en af nabokonerne. Lotte var derfor ganske alene.

„Hvor langsoimt dog tiden gaar!“ tænkte hun bedrøvet, medens hun sad og fulgte hver forbigaaende med øinene. Tilslut gik hun atter ud; nu maatte vel broderen snart komme.

Endelig viste Hans sig ved gadehjørnet, og Lotte sprang alt, hvad hun kunde, imod

ham; men han stormede forbi, som om han ikke engang havde seet hende. Lotte fulgte efter med taarer i øinene, men hun var knapt naaet tilbage til huset igjen, da Hans kommer ud med sine skøiter paa armen. Lotte tog ham sagte i armen og saa ham bønfuldende i øinene. Hun haabede endnu, at Hans vilde lade hende faa lov til at være med, men hendes bror vidste, at hans kamerater ventede paa ham. Det vilde da blot være kjedeligt at skulle have Lotte med.

Han pegede derfor paa sine skøiter og styrte afsted, idet han slog gadedøren i efter sig med et voldsomt smeld.

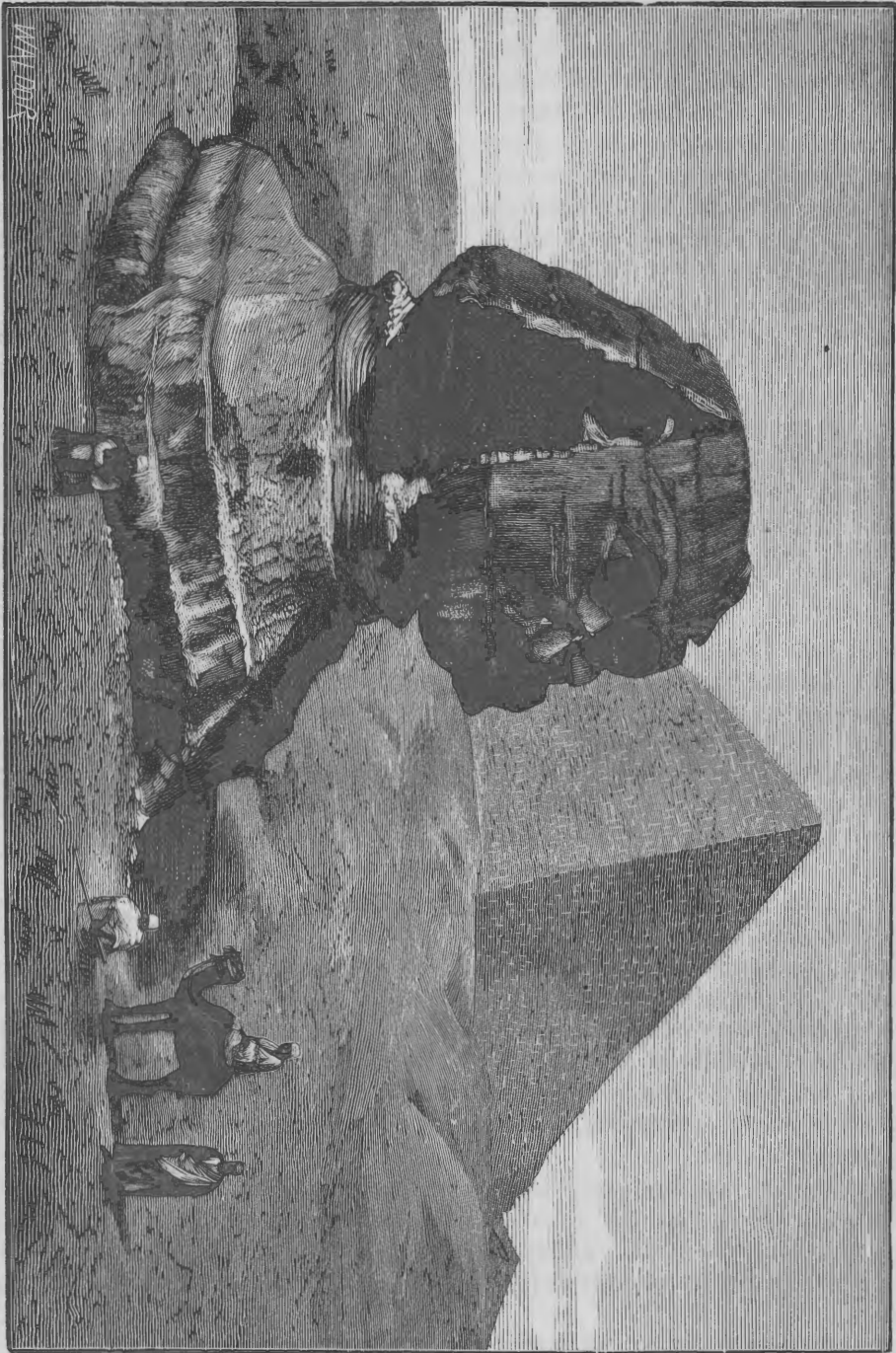
Lotte var atter alene, og vi finder hende en stund efter siddende paa en stammel foran ovnen. Tanten havde et øieblik været hjemom for at hente et arbejde og tænde lampen; hun havde da ogsaa gjort istand et strikketøj for Lotte, da denne havde bedet hende derom. Lotte husede, hvorledes moderen havde formanet hende til at være flittig og sad og tænkte over, om hun virkelig ogsaa havde lyttet til hendes raad i saa henseende. Desværre maatte hun tilstaa, at hun i den sidste tid knapt havde tænkt paa sin mors ønske; det faldt heller ikke saa let at være flittig, naar der ikke var nogen, som hun kunde glæde derpå.

Alligevel tog hun fat paa sit arbejde og begyndte at strikke, men det vilde ikke gaa.

Atter og atter kom taarerne frem i hendes øine, og derved kom masserne i uorden for hende, og jo mere hun græd, desto vanskeligere blev det for hende at se og gjøre sine feil gode igjen. Tilslut lagde hun strikketøjet bort og blev siddende og stirre ind i ilden.

Dødsstillehed herskede i værelset; den eneste lyd derinde var det gamle vægurs tikken; men heller ikke dette hørte den stakkels lille. Hun saa, hvorledes lyset fra oven faldt henad gulvet, indtil det naaede lænestolen, hvor hendes mor saa ofte havde siddet.

Lænestolen tom! Lotte havde gjerne kun-

Den store sfinks i nærheden af Gizeo.

Aftenfang i kirken.

net sætte i et skrig af smerte og jammer — men hendes tunge var og blev stum.

Hun trykkede begge hænder for ansigtet og græd bitterlig.

Da blev døren til værelset aabnet med larm og støi, og den saa længselsfuldt ventede bror styrkede ind, ledsaget af en skare kamerater, som havde fulgt med hjem fra isen, for at tilbringe endnu en tid sammen. Raskt kastede de luerne fra sig, lo og spasede. Tilfidsst stillede de sig i ring omkring bordet og begyndte en muuter leg.

Sottes ansigt begyndte at klarne. En straal af barneglæde saaes i hendes vakre øine — hvor morsomt det skulde være at faa være med og lege.

Hun reiste sig langsomt, nærmede sig broderen, lagde sagte sin haand paa hans skulder, som om hun vilde sige: „se her er jeg — jeg er saa alene! Faar jeg ikke lov til at være med i eders leg?“

Men gutten puffede utaalmodig søsterens haand tilside.

„Skal du nu atter plage os? Lad os være i fred! Du forstaar vel, at det ikke kan nytte dig at være med!“

Derpaa hoppede han støiende op paa bordet, som skulde forestille katheder. Selv skulde han være lærer, og han var en streng lærer, der med beundringsværdig iver tugtede de dovne og ulydige, og til gjengæld blev modtagen med en storm af latter og jubel, ialfald af dem, som ikke i øieblikket maatte taale hans revselsler. (Sluttes.)

Vikinger paa rov.

(Med billede.)

Hraftige, sterkbyggede og tjælle er søkongens mænd; men vildt er deres udseende, og haardt er deres hjerte.

De har herjet paa Spaniens kyst; kostbarheder af guld og sølv er blevne deres

bytte, og høibaarne er de fanger, som de har kunnet føre med sig ned til kysten. Forgjæves vil ethvert forsøg paa modstand længere være for den lille fangne skare, omgiben, som den er, af de trigerklædte vikinger. Nys boede de fredelig i sit skjønne hjem; de er vant til sydens kultur og mildere seder og tænker med rædsel paa den skjæbne, som venter dem blandt de raa fiender. De raaber om naade; men vikingens øre er døvt for deres bønner de hyder høie løsepenge, men stolt og ubægelig lytter feierherren til deres tilbud.

Derude paa søen, ikke langt borte, ligger hærskibene og venter. Snart heises seil i top, og skib efter skib støvner bort fra de fremmede kyster med sit rov.

Den store sfinks i nærheden af Kairo.

(Med billede.)

Fra oldtidens dage har Egypten mange seværdigheder at opvise. Til disse hører ogsaa den store sfinks, og den er ikke den mindst mærkværdige af de ting, som træffer reisende til Nillandene. Den ligger paa den udstrakte slette et stykke fra Kairo og ikke meget langt fra de store pyramider. Dens alder vides ikke med bestemtbed; men saavidt ved man, at den maa være adskillige aarhundreder ældre end Kristi fødsel, dog neppe saa gammel som pyramiderne.

Sfinksen skal forestille en stikkelse med et menneskeligt hoved og en løves krop. Den er udhuggen i klippen og har en umaadelig størrelse, idet dens høide er 70 fod, dens kropps længde 140 fod, foruden at benene stikker frem 50 fod. Ansigtet er en del beskadiget, da araberne har stude paa den med sine kastespyd og pile; hovedet er bedækket med en slags hætte, af hvilken dog kun den nederste del staar igjen.

Indtil for ikke mange aar siden var sfinksen bedækket med sand, saa blot hovedet

ragede op; for en del aar siden begyndte man derfor at grave bort disse sandmasser, saa den mægtige stikkelse mere og mere er kommen til syne. Paa bort billede idag sees dog blot hovedet og en del af brystet.

Ikke andet end en knappenaal.

Slutningen af forrige aarhundrede kom en fattig yngling, der var oplært ved handelen i sydfrankrig, til Paris for at søge plads i et større handelshus. Han havde gode anbefalinger og gik derfor med godt mod op til chefen for et af de største bankierhuse; men denne afviste ham temmelig kort med de ord, at der ikke var nogen plads ledig. Det var et haardt stød for den unge mand. Da han med nedslagne øine gik over gaardspladsen, saa han noget blinke paa jorden. Han bukkede sig efter det. Det var en knappenaal, han tog den og sat den i sin frakke. I det samme hørte han nogen kalde paa sig. Han vendte sig og saa chefen i et aabent vindue vinke ad ham. Han skyndte sig da tilbage og blev modtagen med spørgsmaalet om, hvad det var, han havde fundet. „En knappenaal“, svarede han. „Saa!“ svarede den strenge chef forbauset. Den unge mand tog den frem og viste ham den. Efter et par øieblikkes Tausshed svarede bankieren: „Ja, jeg tror virkelig, at De kan blive en dygtig handelsmand, siden De finder det værdt at samle en knappenaal op. Kom til mig paa prøve imorgen!“ Det skete, og vor ven blev 16 aar i den gamle bankiers tjeneste. Saa døde denne, og han blev selv husets chef. Og derfra steg han 1814 til overdirektør for den franske bank, og i 1830 til minister. Hans navn var Jakob Lafayette.

Det var ikke andet end en knappenaal!

En afgud er intet i verden.

En kristen kineser skulde forklare forskjellen mellem afguderne Confucius og Buddha og den levende frelser Jesus Kristus, og benyttede hertil følgende lignelse:

En mand var falden i en dyb afgrund; saaret og blødende laa han der og kunde paa ingen maade komme op. Da kom Confucius forbi; han gik hen til manden, raabte ned til ham og sagde: „Stakkels mand, jeg beklager dig inderlig! Men hvordan var du dog saa uforsigtig, at du kunne falde ned her? Jeg vil give dig et godt raad: Hvis du nogensinde kommer op igjen, saa vogt dig for paany at falde ned i denne skrækkelige afgrund.“

„Jeg kan ikke komme op,“ sukede den arme mand.

Derpaa kom en af Buddhas prester; han bøjede sig ud over afgrundens rand, saa en stund paa den saarede mand og sagde derpaa: „Stakkels mand, jeg er meget bedrøvet ved at se dig i denne uheldige tilstand! Kan du klatre op de to tredjedele af veien, saa kunde jeg nok naa dig og forsøge at drage dig op.“

Men manden var aldeles hjælpeløs; han kunde ikke røre sine lemmer, endnu mindre reise sig op og gaa.

Da kom Jesus forbi, hørte hans raab og gik hen til randen af denne afgrund. Da han saa mandens nød, udstrakte han sin almagts haand og drog den uheldige mand op af den mørke grav. Han helbredede hans saar, satte hans fødder paa en klippe og sagde til ham: „Gaf bort, og synd ikke mere!“

Bien og mennesket. „Har du vel en større velgjører blandt dyrene end mig?“ sagde bien til mennesket. „O ja“, svarede dette. „Og hjem da?“ spurgte Bien. „Saaret“, svarede mennesket; „thi dets uld er mig nødvendig, din honning kun behagelig.“

Det sovende barn.

(Slutning.)

Hen unge stræbder gav ikke straks efter for denne uforklarlige stemning. Han søgte at berolige sig med fornuftige grunde. Barnet laa der jo sødt og rolig og sov i sin vugge, i værelset var der ellers ikke et liv, som rørte sig, og udenfor paa gaden var alt stille.

Hvorledes skulde barnet paa nogen maade trues af nogen livsfare? Det maatte altsaa være en tom indbildning, som uden nødvendighed beredte ham en saadan sjæleangst, og han vilde ikke give efter for den.

Han satte derfor atter sin naal i bevægelse og forsøgte paany at istemme den paa en saa besynderlig maade afbrudt sang.

Det lykkedes ham imidlertid blot nogle faa øieblikke at berolige sig; thi snart kom igjen ligesaa pludselig som første gang den samme sjæleangst over ham, ja denne gang med endnu større styrke, og endnu mere bestemt raabte den indre stemme til ham: „Skynd dig hen og tag barnet ud af vuggen!“

Atter stansede faderen sit arbejde, og sangen døde hen paa hans læber. Han reiste sig op fra sit arbejdsbord, saa sig opmærksomt omkring i værelset fra den ene krog til den anden.

Da han ikke paa nogen maade kunde finde nogen grund til frygt for barnet, som laa og sov lige trygt i sin vugge, syntes han, det var taabeligt for en tom indbildnings skyld at forstyrre den lille i hans gode søvn og tage ham op af den varme seng.

Han vendte derfor atter tilbage til sin plads ved arbejdsbordet uden at følge stemmen og fortsatte sit arbejde, kjønt han havde tabt lysien til at synge.

Men alle hans bestræbelser for med fornuftige grunde at blive herre over sin besynderlige angst var forgjeves. Den vendte efter faa øieblikkes forløb tilbage endnu stærkere end før og bragte ham med uimodstaaelig magt til at reise sig fra sin plads, medens den tidligere hørte stemme atter lød; „Skynd dig hen og tag barnet ud af vuggen.“

Nu gjorde han endelig, hvad den advarende indre stemme bød ham. I næste øieblik var han ved barnets vugge, greb det

skyndsomt og bar det hen til den plads, hvor han havde fibdet.

Men neppe havde han sat sig ned, før der høstes en forfærdelig bragen fra den del af værelset, hvor vuggen stod; taget var pludselig styrtet sammen lige ned over vuggen.

Barnet vaagne ved larmen og satte i et høit skrig, men trygt og uskadt hvilede det i armene hos sin fader, som dybt bevæget trykkede det til sit hjerte. Moderen havde hørt den lydelige bragen og var døddleg af skræk styrtet ind i værelset, fuld af angst for, at mand og barn skulde være blevene dræbte. Hvor stor var ikke hendes glæde, da hun fandt dem begge uskadt. Sendes hjerte, som var fylt med mere gudsfrøgt end hendes manns, strømmede over af den inderligste tak til Herren, da hun fik høre paa hvilken uheldfuld maade hendes dyrebare barns liv var bleven frelst.

Nogle dage efter mødte den unge stræbder mig paa gaden. Ellers havde han ikke følt sig særdeles tiltrukken af mig, da han, den livslystne mand, ansaa mig for en tranghertet pietist. Men nu traadte han efter en venlig hilsen hen til mig, fortalte mig den hele tilbragelse og sluttede selv sin beretning med følgende ord: „Nu ved jeg, at der virkelig er en Gud i himmelen, som ser alt og ved alt, og at de smaa børn virkelig bliver beskyttede af Guds engle, saaledes som bibelen lærer.“

Billedgaade.

V

et.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 32.

Telemarten.